

Races og vort Folks Styrke ligger i at kunne opretholde vor Selvagtelse. Man skal have Følelsen af, at det at modtage Fattighjælp ikke er nogen fri Gerning, og i samme Grad, som vi fastholde dette Princip, i samme Grad ere vi ogsaa pligtige til at gøre den sociale Hjælp baade fyldig og rigelig. Paa det Punkt vil det ærede Medlem kunne møde mig og mine Venner med stor, fuld og rig Haand. I ethvert Tilfælde gælder dette den Del af mine Meningsfæller, som rundt om i Europa kalde sig social-konservative. Men vi ville ikke være med til eller staa i hvert Fald tvivlende overfor Forsøg paa at ud-slette Skellet mellem Fattighjælp og social Hjælp. Det var det, som stod bagved de Betragtninger, som vi formulerede i Forslaget om de fattighjulpne, og det var ikke den onde Hensigt, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds vilde tillægge os.

Jeg vender mig nu først til et Par andre Spørgsmaal, og først til den højeste Sats af 14 Kr. ugentlig. Jeg tror, at det er meget faa Arbejdsløshedskasser, der kunne give 14 Kr. ugentlig. I mange Fag vil det være for meget, og i visse vil det ogsaa være for lidt. Jeg vil derfor henstille, at det bliver muligt for Arbejdsinspektøren at tillade, at vedkommende Kasser kunne danne en Undtagelse fra Maksimumsbestemmelsen. Det samme gælder med Hensyn til de 70 Dage, at de kun skulle have 70 Dages Hjælp i et Aar. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds har ganske Ret i, at enkelte Fagforeninger slet ikke kunne overkomme det. Men paa den anden Side er der ogsaa Fagforeninger og Tilfælde, hvor der bør gives mere. Der bør saaledes være en vis Mulighed for at lempe og individualisere i de enkelte Tilfælde, og jeg opfordrer atter til at føre Forslaget tilbage til den Poul Rasmusenske Skikkelse, saaledes at der bliver sat til indtil 120 Dage, saa at det ikke gøres til noget obligatorisk, men at det tillades dem efter deres Evne og efter Forholdene, som de foreligge i hvert enkelt Tilfælde, at gaa op til 120 Dage, idet det saa ogsaa baade kan være 50 Dage og 40 Dage, og man saaledes giver Vej for de særlige Tilfælde, som kunne komme.

Med Hensyn til Statens Bidrag vil jeg ogsaa minde om, at det Poul Rasmusenske Forslag var bedre. Der var Statens Bidrag sat til indtil Halvdelen. Jeg mener nu, at det godt kan gaa an at gaa op over $\frac{1}{3}$ og indtil Halvdelen ved Arbejdsmandenes Kasser. De kunne ikke nøjes med $\frac{1}{3}$; det

kunne de faglærte Arbejdere nøjes med; men ved Arbejdsmandenes Kasser er jeg ikke sikker paa, om vi kunne nøjes med $\frac{1}{3}$, man maa dér sikkert gaa op til Halvdelen. De Herrer ville saa paa dette Punkt henvise til den Bestemmelse, at Kommunen kan tilskyde $\frac{1}{6}$. Hertil vil jeg sige, at det er vist en ren Tilfældighed; saaledes som det er udtalt og opstillet i Forslaget, er det vistnok en Ligning med to ubekendte, og det er noget, der kun kan løses af et meget fint matematisk Hoved, hvis det overhovedet kan løses. Men saaledes som det er formuleret, er Hensigten jo god nok, nemlig at Kommunen skal give $\frac{1}{6}$. Dertil vil jeg dog sige, at der vilde være god Mening deri, hvis det blot ikke blev saa uendelig vanskeligt. Jeg kan ikke tænke mig, hvorledes det ærede Udvalg egentlig har tænkt sig, at Kommunens Hjælp skulde komme. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes de Herrer mene, at Kommunerne skulle hjælpe i denne Sag. Er det saaledes, at Hans eller Peter, som f. Eks. bo i Gentofte Kommune, og som høre til en Kasse, hvor Bidraget er 12 Kr. om Aaret, og hvor de altsaa hver betale 1 Kr. om Maaneden, at saadanne to Arbejdere skulle gaa hen og sige til Kommunen: Ville I ikke betale 16 Øre om Maaneden for os? Tro De, de ville gøre det? Hvis dette er Mening, tror jeg ikke, de Herrer ville faa megen Fornøjelse af denne Bestemmelse om Kommunernes Bidrag. Jeg tror, at den rent teknisk bliver saa svær at administrere med, at jeg kan forstaa, at min ærede Meningsfælle, den ærede Landstingsmand for Bogense (Pagh), som sad i Kommissionen, var i stor Tvivl om, hvorvidt han kunde gaa med til den Ordning med Kommunernes Bidrag.

Der er et andet Punkt, jeg skal komme ind paa, et Punkt af ret stor Vigtighed, og der glæder jeg mig over at kunne imødekomme det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og vise ham, at nogle af de „Pletter“, som bleve tagne ud af Forslaget, noget af det „Udslet“ er dog Ting, som han forfærdelig gerne vilde have ind igen. I § 1 stod der en Definition af Arbejdsløshed. Den blev forlangt fra alle Sider, og vi havde derfor givet den Definition, at den Mand er arbejdsløs, som ikke kan opnaa den tariffmæssige Løn. Det er dette, de ærede Medlemmer gerne ville have. Det er en Anerkendelse af Begrebet: den tariffmæssige Løn, af Fagforeningernes Virksomhed, dens Form og Maade, som de Herrer